

ligt, om der kan ydes boligsikring til parcelhusejere.

Indkomstgrundlaget.

Som et argument imod boligsikringslovens nuværende indkomstgrundlag (den skattepligtige indkomst) er det blevet fremhævet, at der i skatte Lovgivningen gives adgang til visse fradrag (renter, underskud på sommerhus, visse særlige afskrivninger), som ikke altid synes rimelige ved indtægtsopgørelsen til boligsikring. Det er herunder blevet hævdet, at bruttoindkomsten, evt. med visse andre særlige fradrag, ville give et bedre billede af den enkelte husstands evne til betaling af leje.

Opgørelse af bruttoindkomst skulle normalt ikke volde vanskeligheder for rene lønmodtagere, hvor man i almindelighed kan anvende selvangivelsens bruttoindkomst. Anderledes stiller det sig ved opgørelsen af den selvstændige erhvervsdrivendes „privat bruttoindkomst“, idet man her nødvendigvis må tillade fradrag for de udgifter, der har været nødvendige til erhvervelse, sikring og vedligeholdelse af indkomsten, idet disse boligtagere ellers blev stillet ringere end lønmodtagerne. Nogle erhvervsdrivende fører imidlertid ikke regnskab, der viser egen bruttoindkomst, og de pågældende måtte således i givet fald præstere en særlig „selvangivelse“, hvor virksomhedens udgifter er trukket fra, medens de øvrige fradrag, der tillades ved opgørelse af skattepligtig indkomst, er udeladt.

Om man som indkomstgrundlag anvender bruttoindkomsten eller bruttoindkomsten ÷ visse standardiserede fradrag, der optræder med gennemsnitlig samme størrelse på et givet indtægtsniveau, har for så vidt ingen betydning, idet satserne kan tilpasses efter, om fradragene tillades eller ej.

Man har overvejet, om man med udgangspunkt i bruttoindkomsten (evt. med fradrag efter kilde-skattelovens §§ 24-25) burde foretage fradrag af nødvendige udgifter til familiens fornødenheder, således at man nåede frem til en nettoindkomst, der var udtryk for, hvad den enkelte familie er i stand til at betale i leje. Blandt disse udgifter ville være betalte skatter, men ved at opretholde det fulde skattefradrag ville indkomstgrundlaget nærme sig den hidtil gældende skattepligtige indkomst. De øvrige fradrag, der evt. skulle foretages, f. eks. til mad, brændsel, beklædning, leje osv., måtte nødvendigvis have karakter af standardfradrag, idet man ikke kan forlange konkrete regnskaber herfor og i øvrigt ikke kan betragte det som rimeligt, at en familie får mere i boligsikring, fordi den har et større forbrug. Men når nødvendigheden af i givet fald at måtte standardisere sådanne fradrag erken-

des, bliver beregningen af en nettoindtægt i forhold til bruttoindtægten alene et spørgsmål om justering af satserne.

Den foreslåede ændrede skattelovgivning vil betyde en større tilnærmelse end hidtil mellem bruttoindkomst og nettoindkomst, og betænkkelighederne ved at bruge den skattepligtige indkomst som grundlag for beregning af boligsikring er derfor noget mindre end tidligere. Opgørelse af den skattepligtige indkomst vil imidlertid også i fremtiden kunne ske under hensyntagen til helt individuelle fradrag (renter, underskud på sommerhus, visse særlige afskrivninger). Såfremt man bibeholder den skattepligtige indkomst som grundlag for beregning af boligsikring, vil det derfor i konkrete tilfælde kunne tænkes, at det grundlag ikke aftegner boligtagers huslejeevne helt korrekt.

Heroverfor står imidlertid de meget betydelige administrationsvanskeligheder, der vil opstå, hvis man vælger et andet indkomstgrundlag.

Såvel ved en boligtagers første ansøgning om boligsikring som ved de årlige reguleringer af boligsikringsydelsen vil det være nødvendigt for de kommunale myndigheder at kunne kontrollere indkomstgrundlaget. En sådan kontrol kan lettest etableres i samarbejde med skattemyndighederne, hvorimod en særlig „ligning til boligsikring“ ville være forbundet med betydeligt administrativt besvær, fordi boligsikringsmyndighederne i så fald selv måtte udøve kontrollen med indkomstangivelserne.

Som tidligere nævnt nærer ca. halvdelen af de adspurgte, og herunder alle de største, kommuner ud fra samme administrative hensyn betænkkelighed ved at forlade begrebet skattepligtig indkomst som afgørende indkomstgrundlag for boligsikring. De kommuner, der ønsker et andet grundlag, er af mere beskednen størrelse og udtaler sig formentlig ud fra det synspunkt, at administrationen har et vist personligt kendskab til den enkeltes økonomi.

Det er på denne baggrund besluttet at fremsætte forslag om, at den nye skattelovgivnings begreb „skattepligtig indkomst“ anvendes som indkomstgrundlag ved beregning af boligsikring.

For at råde bod på de urimeligheder, der måtte opstå som følge af dette indkomstgrundlag, er der samtidig i lovforslagets § 1, nr. 4, foreslået indsat et nyt § 4, stk. 4, hvorefter kommunalbestyrelsen, såfremt lejen overstiger halvdelen af boligtagers husstandsindkomst, kan afslå ydelse af boligsikring eller bestemme, at denne skal ydes med nedsat beløb i de tilfælde, hvor det efter en samlet vurdering af boligtagers økonomiske og personlige